

[Knud Jespersen.]

Folketinget og desværre også regeringen ville ikke drage læren af de hårde kendsgerninger. Derfor blev alle såkaldte løsninger tidsbegrænset til et par måneder, men lønmodtagerne fik varige men af de mange forlig.

Sandheden om Danmarks økonomiske situation er, at 3 hovedårsager står i forgrunden, og uden at acceptere dette vil fremtidige løsninger også blive ensidigt på bekostning af lønmodtagerne. Det drejer sig om den almene krise, der har ramt selve kapitalismens system, og som ikke kan løses ved kapitalistiske metoder, vanetænkning eller imødekommelse af kapitalhavernes krav, men det er jo det, man fra flertallets side blindt har forsøgt.

En anden grundlæggende årsag er landets binding til EF, dets direktiver, som skaber åbenbare begrænsninger for udviklingen af en dynamisk og selvstændig handelspolitik, og sidst, men ikke mindst, at den socialdemokratiske regering har ladet sig binde til skiftende forlig. Den kæde af forlig, eller måske mere sandfærdigt underkastelse over for de borgerlige, begyndte med tvangsloven mod arbejderne i marts i fjor, og i kæden indgår også bolig- og miniboligforlig. Jeg noterer med interesse, at hr. Kjeld Olesen ligesom distancerer sig fra miniboligforliget, men det betyder ikke, at man dermed er fritaget for ansvaret. Det fortsatte med septemberforlig, og nu er man altså i gang med nye forhandlinger om et forsvarsforlig.

Socialdemokratiet har i en ny pjece, hvad så meningen end måtte være med den, søgt at gøre status over den førte politik. Resultatet heraf er blevet en glorificering af alt det gode, regeringen har præsteret. Vi ville såmænd gerne have deltaget i hyldesten, hvis vi ellers kunne have overvundet os selv til det, men det kræver visse kendsgerninger.

I bedømmelsen af denne hyldest, som man giver sig selv, må jeg erindre lidt om venstres Helhedsplan 1975, der bestod af 11 forslag. Dengang denne plan blev fremlagt, afviste socialdemokratiet dens gennemførelse, fordi det på en urimelig måde ville blive de lavestlønnede, de arbejdsløse og pensionisterne, der kom til at bære byrderne, en opfattelse, vi deler med socialdemokratiet.

Men historien er dermed ikke slut. I den periode, socialdemokratiet har haft ansvaret for regeringen, har de gennemført 9 ud af 11 mulige lovforslag, der var indeholdt i venstres helhedsplan. Jeg skal lige rekapitulere af historiske grunde følgende kendsgerninger.

Den 11. marts 1975 vedtog et flertal i folketinget hele 5 lovforslag fra helhedsplanen. Det var forlængelsen af de kollektive overenskomster uden om lønmodtagerne i 2 år, nulstilling af reguleringspristallet, der indeholdt bortkastning af 2 pristalspoints, og derudover blev de pristalsregulerede ydelser i lovene om folke-, invalide- og enkepension samt avancementstoploven og loven om begrænsninger i udbytter og vederlag også vedtaget. Den 16. juni 1975 blev de 2 næste af venstres forslag vedtaget. Det var de ekstraordinære skattemæssige afskrivninger, tilbageføring af underskud i aktieselskaber. Den 12. september 1975 blev vedtaget et forslag om at forhøje henlæggelserne til investeringsfonds fra 20 til 25 pct. Og endelig blev det 9. forslag fra venstres helhedsplan vedtaget den 3. februar 1976, da man gav en godtgørelse til arbejdsgiverne på 1.350 mill. kr.

Naturligvis kan socialdemokratiet påstå, at de fører realpolitik, men det er realpolitik på grundlag af venstres helhedsplan. Det er faktisk lykkedes regeringen Anker Jørgensen at gennemføre over 80 pct. af venstres krav. Desværre er de sidste 20 pct. af den førte politik heller ikke udtryk for en socialdemokratisk politik. Det håber vi da ikke. Så ondssindede har vi ikke været indtil dette øjeblik, at vi troede det.

Næsten alle de forslag, man nu prøver at fremstille som de gode gerningers indsats, er præget helt eller delvis af borgerlige tanker, er deres ønsker. Og i holdningen i skiftende forhandlinger har man jo accepteret krav, bogstavelig talt før de var fremsat, for ligesom at virke endnu mere imødekommende over for venstre.

Derimod forhindrede socialdemokratiet gennemførelsen af vores forslag om en forhøjelse på 10 pct. af pensionerne. Det bør erindres, at socialdemokratiet kunne have sikret et flertal, der betød en hårdt tiltrængt imødekommelse af pensionisternes krav, havde indfriet en del af de løfter, man havde givet, og standset det umådelig store efterslæb, der er hos pensionisterne. Social-